

■ Jak rozliczyć dochody z pracy za granicą w zeznaniu rocznym

Zobacz więcej inforlex.pl 

W 2018 r. duża liczba Polaków pracowała za granicą. Mają oni wątpliwości, jak powinni rozliczyć osiągnięte z tego tytułu dochody. W raporcie przedstawiamy odpowiedzi na pytania dotyczące problemów związanych z rozliczeniem dochodów osiągniętych z pracy za granicą.

1. Zasady rozliczania dochodów osiągniętych za granicą

Obowiązek rozliczenia dochodów osiągniętych z pracy za granicą w polskim zeznaniu rocznym mają osoby objęte nieograniczonym obowiązkiem podatkowym w Polsce, tj. polscy rezydenci podatkowi. Są to osoby mające w Polsce miejsce zamieszkania, czyli:

- posiadające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej centrum interesów osobistych lub gospodarczych (posiadające w Polsce ośrodek interesów życiowych) lub
- przebywające na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dłużej niż 183 dni w roku podatkowym (art. 3 ust. 1a updof).

Aby zostać uznanym za osobę mającą miejsce zamieszkania w Polsce, wystarczy spełnić choćby jeden z wymienionych warunków. Jeżeli zatem dana osoba posiada w Polsce centrum interesów osobistych lub gospodarczych, to będzie uznana za osobę mającą miejsce zamieszkania w Polsce, nawet jeżeli jej pobyt w Polsce nie przekroczy 183 dni w roku.

Zasady opodatkowania dochodów osiąganych przez polskich rezydentów za granicą z pracy najemnej regulują zawarte przez Polskę dwustronne umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania.

W przypadku dochodów z pracy najemnej zasadą jest, że wynagrodzenie osiągnięte z tego tytułu przez osobę mającą miejsce zamieszkania w jednym z umawiających się państw podlega opodatkowaniu tylko w tym państwie, chyba że praca jest wykonywana w drugim państwie. W takim przypadku dochód może być opodatkowany zarówno w państwie miejsca zamieszkania (państwo rezydencji), jak i w państwie, w którym praca była wykonywana (państwo źródła).

Od tej zasady istnieje jednak wyjątek. Wynagrodzenie za pracę może być bowiem opodatkowane wyłącznie w państwie, w którym podatnik ma miejsce zamieszkania, jeśli zostaną spełnione łącznie następujące warunki:

- odbiorca wynagrodzenia przebywa w drugim państwie nie dłużej niż przez określony czas; z treści umów dwustronnych wynika, że najczęściej jest to okres nieprzekraczający 183 dni w roku kalendarzowym lub 183 dni w ciągu kolejnych 12 miesięcy, licząc od dnia przybycia do tego państwa, oraz
- wynagrodzenie jest ponoszone przez pracodawcę lub w imieniu pracodawcy, który nie ma miejsca zamieszkania lub siedziby w drugim państwie, oraz
- wynagrodzenie nie jest ponoszone przez zakład lub stałą placówkę, którą pracodawca posiada w drugim państwie.

Jeśli którykolwiek z wymienionych warunków nie zostanie spełniony, to w konsekwencji wynagrodzenie osiągnięte z pracy najemnej może podlegać opodatkowaniu zarówno w państwie, w którym jest ona wykonywana (czyli w państwie źródła), jak i w państwie, w którym pracownik podatnik ma miejsce zamieszkania (czyli w państwie rezydencji). W takim przypadku podwójnemu opodatkowaniu tego dochodu zapobiega się przez zastosowa-